

The Path (Vägen)

NN Performance Group (Nito Vega och Nanna Castillo)

Mats Nyberg

Plats: Från Celsiustorget till Domkyrkoplan

Tid: 10 juni 15:00-17:00

En dikt av Antonio Machado är utgångspunkt för verket. Den handlar om att vara i nuet och bli till under resans gång. Mats Nyberg formar en stock med sina motorsågar på Celsiustorget. Ett ansikte växer fram, händer, fötter. En gren träs rakt igenom stocken. Det blir ett kors. Motorsågen tystnar. Nanna Castillo och Nito Vega släpar iväg det tunga korset mot Stora torget. Publiken bildar en procession som följer efter stocken. Konstnärerna ser sammanbitna ut. Då och då måste de stanna. Stocken gnisslar mot underlaget, biltrafiken väjer runt det oväntade hindret. Upp för Drottninggatan och Carolinabacken är det tungt. Parets korsvandring fram mot Domkyrkoplan bär till sist lätt utför. Stocken lämnas framför katedralen och konstnärerna drar sig tillbaka.

Performancegruppen NN undersöker anatomin i den vardagliga promenaden. Här går man med barnvagnen, läxböckerna, kassarna, i ärenden, för förströelse, på hemväg dag ut och dag in. Nu går de och drar en stock på ett par hundra kilo, svettas och blir gråtfärdiga. Nito tänker på människolivets idioti och Nanna samspråkar med stockkroppens ansikte. Hon berättar senare om hur barndomsminnen väcks, bilden av Kristus; hans bevakande ansikten på korsen hemma. Mormödrar pekar på dem när flickorna fostras. Nu går hon in i vreden och får kraft i grälet med stockens stilla ansikte. Konsten vrider kristenhetens symboliska prisma mot gränserna. -"Bortom ritualen finns passagen, konstnären är en portvakt". Mot vad? Utopin vid jagets gräns? Skapelsens ögonblick?

Inviigningsperformance i Uppsala domkyrka

Iscensättning av SU-EN, med Rakini Devi (Indien/Australien)

SU-EN och SU-EN Butoh Company, en kör av gråterskor samt Makoto Maruyama (Japan)

Plats: Uppsala domkyrka

Tid: 10 juni 18:00-18:45

Verket placerar kvinnan i fokus. Marias känslor är det sammanhållande temat. Det omfattar smärta, hänryckning, glädjerus och sorg gestaltat som en process. Verket är uppbyggt som fyra pågående installationer i samspel.

Vi släpps in i katedralen i små grupper. I den långa pelarsalen står svartklädda kvinnor. De gråter högt i en egendomlig kör av klagosånger. Var och en på sitt sätt. De uttrycker olika känslor. Smärta, hänryckning, glädje och sorg avlöser varandra. Alla de gråtande har olika bakgrund och olika skäl att vilja delta i den här installationen. Jag samtalar med en kvinna i mitt sällskap. Hon känner igen sin egen gråt i en av rösterna.

I korsmitten står en vitklädd kvinna i ett jättelikt fat med mjölk. Alldeles stilla. Det är SU-EN. Hon brukar bada i saker. Det är en sorts reningsritual. En gång stod hon och tvättade sig i fiskrens. Nu är det mjölk. Titeln den här gången är *Mater Lactans*. Det är ett gammalt motiv i kristen konst. Motivet framställs ofta som en ammande Maria. Men här påminns vi kanske om något annat också. Det liknar *Venus födelse* i ett berömt renässanskonstverk, eller världens skapelse ur mjölkhavet enligt en gammal indisk berättelse. SU-EN har en vit klänning. En slöja är spänd som ett tält över henne. Hon lyser i dunklet. Hennes skinn är målat med vita krumelurer. Från fingertopparna droppar det mjölk. Två kvinnor sitter

nedanför henne. De serverar mjölk ur stora kannor till den som vill ta emot. Jag tar och dricker.

Alldeles ovanför trappstegen till högaltaret sitter en annan kvinna. Hon är klädd och målad i starka färger rött, svart och guld. Hennes långa släp rinner ned för trappstegen. Jag kommer att tänka på vintergatan. Det är Rakini Devi som sitter där. Hon gestaltar den indiska gudinnan Kali. Kali är natthimlens härskarinna och hon kan ta personlig gestalt på jorden. Rakini Devi är klädd som en kvinnlig påve. På golvet nedanför henne ligger en man i vitt höftkläder alldeles stilla på ett liggunderlag. Han liknar en Kristusgestalt, eller en flykting som somnat i en tillfällig fristad. Han har inga saker. Han är berövad allt. Flykten är över. Installationen är en framställning av Pietàn. Det är Maria som sitter med Kristi kropp, när han tagits ned från korset. Det blir en mångtydig kvinnobild. Trots stillheten uttrycker bilden starka känslor. Det beror nog på färgerna och associationerna till gudinnan Kali. Jag följer hennes blick. Då ser jag att hon tittar på baksidan av SU-EN. Härifrån ser det ut som en vit lysande triangel sticker upp ur mjölkåret. Det skulle kunna vara en bergstopp. En symbol för Himalaya, eller kanske en väg till himlen. Ovanför triangelns spets lyser rosönstret i väster.

Klattertanterna on/off

Nordic Dumplings (Anna-Karin Larsson och Elisabet Karlsson)

Plats: Uppsala konstmuseum, vån 3

Tid: 10 juni 20:30-21:00

Anna-Karin Larsson och Elisabet Karlsson har utformat Klattertanterna. Deras samarbete började i omklädningsrummet. De kom inte längre. Där fanns alla de utmaningar som duon behövde. De blev performancekonstgruppen Nordic Dumplings 1996. Klattertanterna har funnits med länge i deras repertoar. Verket ställer frågor. Var börjar och slutar kroppen? Är håret en sorts beklädnad och är djur nakna? Den här gången spelas karaktärerna ut i en kulturhistorisk miljö på slottet bland gamla målningar och rester av stuckatur från renässansens slottskapell.

Strumpbyxorna ligger i en stor hög på matsalsbordet i rummet intill. De är redan använda och lite korviga. Alla strumpbyxorna är beiga. De ligger kvar som en installation i museet. Vi vet ingenting om det när föreställningen börjar. Två tanter tar plats i ett jättelikt finrum. Tanterna är fina tanter och väldigt lika varandra. Kanske är de tvillingsystrar, eller så har de vuxit samman. De är lika beiga som stumpbyxorna med klänningar som elastiska fodral i samma färg. Frisyerna och sminket går i samma färgskala cendré. De har meterlånga förlängningar av sina fingrar. Allt de gör i rummet blir egendomligt. Käppfingrarna låter knäppande när de slår emot varandra. Tanterna rör sig i rummet och börjar krångla av sig strumpbyxorna. De har flera lager. Sedan får de hjälp att sätta på nya. Händerna kan de inte använda. Strumpbyxorna hamnar på golvet som ormar. En betjänt suger upp dem med dammsugare. Sluurp!

Lamentation

Ljubica Čvorić och Marina Tomić (Serbien)

Plats: Domkyrkoplan

Tid: 11 juni 17:00-22:00

Ljubica Èvorìæ och Marina Tomiæ sitter framför katedralens västportal på stolar med avsågade ben. De utför en gråritual. Tillsammans ska de uthärda i fem timmar i snålblåsten. De bär ansiktsmasker som ska samla upp deras tårar. Från maskerna går plastledningar till ett kärl emellan dem. Detta är format som en båt. Mellan dem ligger en hög av gula lökar. Deras utbredda ben korsar varandra. Lökhögen omfattas av benfamntagat. Kroppskontakten är viktig. De har flyttat till olika länder och ses inte så ofta nu. De ska skala lökarna tills inget finns kvar. Det kommer nog att svida. Fast om blåsten far iväg med lökångorna, så får de frysa, utan att det blir några tårar. Ett konstigt experiment är det. Lite otäckt. - Det påminner om flickan i sagan som ställs inför en omöjlig uppgift, säger kollegan Pino som ska dansa framför dem.

Men vad innebär deras klagan? Vill de gestalta ett hopplöst sökande efter mening, där allt plockas sönder? Vill de visa hur det svider att leva åtskilda, eller smärtan i det mänskliga mötet, när maskerna skalas av? Deras verk har tolkats som undersökningar av kollektiv identitet på gränsen till det omedvetna. Associationen till folksagan var dock oavsiktlig. Människor som passerade ut och in i kyrkan kom fram och lade kläder, eller filter över dem. Också inslaget av medlidande och omsorg var oväntat. Viktigast var det gemensamma beslutet och kraften att uthärda för att utföra verket. Dagen efter är de så starka att de lyser i sin gemenskap. I hemlighet har de blandat sina tårar i ett vigvattenkärl någonstans, berättar de.

Electric Dreams of Butterfly in Wintertime

Josip Pino Ivanèiæ (Kroatien)

Plats: Domkyrkoplan

Tid: 11 juni kl 18:00-18:30

"Långsamt lämnar du verkligheten bakom dig", **Josip Pino Ivanèiæ**. Konstnären återvänder till sjuttioalets sociala skulptur i en magisk cyber-punk ritual med utgångspunkt i snurrande dervishdans och folkdans från Istrien. Konstnären mäter upp en fyrkant runt korset, Mats Nybergs stora träskulptur, som ligger kvar efter gårdagens invigning. Han går flera varv. Framför sig har han katedralen. Ljubica och Marina skalar lök framför porten. Ur en bergsprängare strömmar entonig musik. Så börjar han snurra. Först längs fyrkanten, men sedan in mot mitten där han tar av sig den blåa rocken.

Ritualen upprepas. Konstnären mäter, snurrar, klär av sig ett plagg, viftar med det och låter det falla till marken. Blått, rött, ljusblått, gult och vitt. Som kronblad faller plagg efter plagg. Det är kyligt och luktar lök. Den entoniga musiken är skarp. Pino tittar upp mot tornen. Är det klockan han tittar på? Han vacklar snurrande. Skjortan glänser innan den också faller av. Konstnären går av scenen. Han är askgrå i ansiktet. Det är smink. Men han ser ut att frysa. Det balanserar elementet av trans. Det enkla verket har uppförts på många platser. Här vävs en samtidshistoria fram. Ett avslöjande som slår fast diskrepansen mellan dansarens visioner och den bistra verkligheten. Ett melankoliskt drag som jag känner igen från mitt eget möte med balkandans. Verket är en anti-estetisk striptease. Konstnären står till slut i vita underkläder av armémodell. En ironsikt välvillig iakttagare, en förpuppad främling inför dômen.

Resonansperformance

Plats: Uppsala domkyrka

Tid: 11 juni 20:00 – 22:00

Denna resonansperformance gav besökaren möjlighet att uppleva Domkyrkan ur ett helt nytt akustiskt perspektiv. Man fick ligga på golvet, eller röra sig fritt i rummet under de olika inslagen.

Time, Space and Memory

Aki Onda (USA/Japan)

20:00-20:35

Time, Space and Memory är ett verk av Aki Onda (USA/Japan) som samplar ljudminnen från sitt liv genom sina "Casette Memories". Ett ljudlandskap uppstår, med komplexa interaktioner av vardagsbrus. De bildar ett pulserande klangfyllt buller som verkar i spelrummet mellan stillheten i den sakrala miljön och vardagens ljudflora av banala teveklipp och rofyllt fågelkvitter. I Katedralen läggs en ljudbakgrund av en snarkande man. Människorna vaknar långsamt till liv från liggande lyssnande till Aki Ondas ljud. Rösterna, klangen och långskeppets trumpet. Situationen är främmande. Det är som om man var inne i en film. Sekvenser av samtal på ett främmande språk låter som dialoger ur en film. Ja, det uppstår en fråga. Hur påverkas våra sätt att samtala av den globala filmindustrin?

När jag vrider på huvudet uppstår en subtil förändring i upplevelsen av klang. Men vad är efterklang och vad är syntetiskt ljud. Jag trampar på rörliga stenar i ett kapell. En klang uppstår. Slumpen ger verket ytterligare en dimension. Jag trampar på nytt och deltar i verket.

Utan titel

anGie seah (Singapore)

20:40-21:05

Ett vokalt verk presenteras av anGie seah från Singapore. Här får man uppleva konstnärens teknik att använda rörelserna och rösten i samspel med det akustiska rummet. Först låter det som en ensam orgelton. anGie seah sitter i bänken och sjunger ljud som klingar. Hon byter position, rör sig i katedralen och sången uppträder i påtagliga skiftningar när olika valv passeras. Jag lyssnar till svävtoneffekterna. De vibrerar i sitt övertonsregister. anGie seah stampar i golvet med nakna fötter. Rörelsen är dröjande, liksom i ett lyssnande till spelet mellan rummets volymer.

I klangfälten förflyttas jag till konstens gräns mot UTOPIA. Efterklangens rytm är påtagligt närvarande. Samspelet mellan röst och övertonsklang i ekot. Rummet upphäver källan. För att stiga in i klangvärlden behöver man släppa taget. Ett par tofflor kan låta som åskan. Vattenglas. Vilande, vaknande med varandra i rummet Är det slut? Redan?

Gracing Space Project

Mari Kretz och Girilal Baars

21:10-21:50

Gracing Space Project kretsar kring atmosfäriska fenomen och rymdljud. Akustikern och bildkonstnären Mari Kretz har bjudit in musikern och tonsättaren Girilal Baars. Det passar bra. Baars har varit besatt av rymden sedan han var barn.

Det här är okända och samtidigt fascinerande ljud. Jag saknar referenser. Jag saknar ord för ljudens och rummets interaktion. Vanan att uppfatta ljud i efterklangens sammanhang är inte till någon hjälp. Är detta ett möte med rymden? Rummet och apparaturen speglar rymdljuden. Endast där det finns spår går det att färdas. Vi har mycket länge förberett oss för den resa i kosmos som musiken här inbjuder till. Katedralen är byggd som ett eko av sfärernas musik. Vandringsstjärnornas rörelser tolkades som uttryck för ett harmoniskt kosmos. Detta avbildades i geometriska variationer och proportioner i arkitekturen. Det moderna avlyssnandet av världsrymden använder annorlunda matematiska modeller. Inställningen är densamma, eller avlägset besläktad. Ett öra öppnas mot kosmos. Kyrkans klang förblir i grunden okänd. Ljudens ursprungsklang likaså. Men det finns en öppning mellan konceptuella världar. I högtalarsystemet låter rymdbruset som fågelsång. Den anmärkningsvärda klarheten är syntetisk. Klangeffekterna undertrycks av ljudsystemets fördröjningar. Så förmedlas Ordet med största möjliga klarhet. Det är ingenjörskonst på hög nivå.

Vilande människor på golvet avlyssnar de subtila skiftningarna. Akustiska analyser förmedlas av klangen i långskeppet. Till detta ser jag valvens rytmer och vilande kroppar.

Gravity-Eight

Hiroko Tsuchimoto (Japan)

Plats: Västgötaspången (bron vid Katolska kyrkan)

Tid: 12 juni 10:00-20:00

Hiroko Tsuchimoto ligger i tio timmar på en gångbro över Fyrisån. Hon ligger i en tub av elastiskt tyg. Den liknar ett vitt korvskinn uppdelat som ett band av prinskorvar. Först har hon stoppat korven med sina kläder. Sedan har hon krupit in själv. Bara fötter och vader sticker ut. Kläderna symboliserar åtta olika smärtor som hon kan ikläda sig: Det är födelsens, åldrandets, sjukdomens och dödens smärtor. Det är smärta på grund av separation från sina älskade, kontakten med dem hon hatar, eller frustrationen av otillfredsställda begär och mental oro. När människorna passerar över bron i sina vardagsbestyr passerar de igenom hennes symboliska lidande. De kanske inte tänker på att hon är levande. Men det är hon. Hon lyssnar på dem och tycker att det är fint att de talar om konst. Det är en ovanlig dag på bron.

Konstnären byter mentalt lidande (=kläder) mot fysiskt lidande (=ligga på bron) under tio timmar. Verket inleds med att hon packar upp sina kläder ur en väska och fyller tubens avdelningar med dem. Hon gör det omsorgsfullt. Varje plagg behandlas för sig och hon håller upp det framför sig ett ögonblick. Det känns väldigt intimt. Som en striptease, fast närmare. Mer obscen på ett sätt. Det hon klär av sig är själens tvång och föreställningar. Det ligger bortom kroppens nakenhet och driftens attraktion. Vi är inte vana vid den sortens avklädning. Om vi känner igen den blir vi berörda. Medkänslan som kan uppstå i mötet med verket är djupt universell. Disciplinen är buddistisk. Placeringen kongenial. Den kristna motsvarigheten förmedlas i katolska kyrkan vid bron.

Mature Woman

Vlasta Delimar (Kroatien)

Plats: Myrra skyltfönster, S:t Persgallerian

Tid: Lördag 12 juni 11:00 -11:45

Kvinnan i skyltfönstret ansar grönsaker. Vlasta Delimar hyllar ofta vardagen i sina verk. En kvinna i verkligheten har ofta en stor kniv i handen. Det har man tidigare inte tänkt på när skyltdockorna utformades. Som tur är står en mogen kvinna i butiken Myrras skyltfönster

en timme i lördagsrusningen. Rytmen på gatan påverkas. Man kan se människor stanna upp och titta mot fönstret med den levande skyltdockan. När man tittar på människors fötter kan man se deras känslor. En man stannar upp, men väljer snabbt att fortsätta som vanligt. Jag tror att det är ett stänk av skam jag ser. Så skulle jag ha känt, om jag hade rört mig så.

Kniven är stor och blänkande. Kvinnan är yppig och kraftfullt sminkad. Hennes röda peruk är vilt okammad och hon ser vänlig ut. Med kniven skär hon bort onödiga delar från rotsaker och purjolökar. Hon stycker grönsakerna och slänger de färdiga bitarna i en bytta. Hon använder kniven med en avspänd kompetens som gränsar till nonchalans. Jag blir hungrig. Men klivna känslor kommer fram. Historiskt har kniven i konsten använts som en symbol för Kristi omskärelse, eller för martyrskap. Jag blir attraherad och samtidigt rädd. Jag tänker att Vlasta Delimar har gjort ett gott hantverk. Med precision och slagkraft har hon ändrat våra förväntningar inför skyltdockor. Verket riktar sig även mot konsten i en reflektion. Bakom glas och ram är den här kvinnan ett i högsta grad levande konstverk. Hon ställer våra förväntningar på huvudet. Hennes performance ristar ett märke som inte går bort.

HopArt

Ministry of Art & Jump

Plats: Hamnen intill hamnkontoret vid Islandsfallet.

Tid: 12 juni 12:00-12:10

Fredrik Axvik heter konstnären som har utvecklat "HopArt". Hoppet är en protest mot tingens ordning. Konstnären är glassigt klädd, som en glidare i toppskiktet. Han ler egendomligt. Någonting är fel, men ändå rätt. Detaljerna tycks avslöja en pojke som spökat ut sig i kläder från pappas garderob. Det är som en saga. Pojken Fredrik blev hoppets minister i ett främmande land. Fast Ladonien är nog inget riktigt land. Det är ett verk av Lars Vilks och det hör hemma i Konstvärlden. Fredrik Axvik är konstminister i ett konstverk. Det verkar inte riktigt riktigt, men ändå inte så tokigt, när man tänker efter.

Nu ska ministern hoppa i hamnbassängen med kläderna på. Han ska hoppa från en brygga som spikats ihop av skräpvirke för tillfället. Den ser ut som om den hörde hemma i en bygglek från 70-talet. Genom hoppet ska ministern lösa problem som människor skrivit ned på en lista. SU-EN läser upp listan. Den är lång. Sedan är det dags att hoppa och ministern förbereder sig omständligt. Han tillkännager att hoppet är en hyllning till Stelarc, som är en världsberömd performancekonstnär. Ena handen får ett skyddsförband. Han har skadat sig vid ett tidigare hopp. Tvekande testar han bryggans bärkraft. Konstruktionen är vinglig. Är detta hans officiella tvekan, eller testar han verkliga bärkraften på bryggan? Vad är verkligt i det här verket? Han har visst glömt att ta av sig hatten. Sedan har han glömt klockan. Till slut hoppar han. Publiken applåderar. Efteråt torkar han sig och hänger kläder på tork.

Koan, Daily Life Plot – Nature Study – The Stones Carriage

Boris Nieslony (Tyskland)

Plats: Celsiustorget

Tid: 12 juni 14:00-16:00

En "koan" är en paradox som används i Zenbuddistisk praxis. Den kan förflytta sinnet ut ur möjligheternas begränsningar. Boris Nieslony bearbetar stenens tyngd och platsens motstånd med sin kropp i ett antal förflyttningar. En arbetande kropp, men symboliskt

abstrakt. Den är verk och föreställning i ett. Konstnären rör sig innanför gränserna för ett projekt. Spelrummet ökas genom tånjning och variation av vanebeteenden.

- Jag gissar att det är nån sorts konstverk, säger en förbipasserade kille på gågatan. Boris Nieslony har startat sitt verk. Han förflyttar nio stycken 15 kilo tunga stenar mitt i folkvimlet. Uppenbarligen finns det olika sätt att förflytta stenarna. Nieslony rullar med en sten mot bröstet. Han bär en sten på huvudet. Han kastar, puttar, skjuter med en hand. Rulla ett halvt varv och balansera på huvudet är variationer. I eftertänksam långsamhet möter händerna stenen - kroppen underlaget. Stenen är en hård kontrast mot bröstet och magens plasticitet. Ett grundläggande språkspel kallar jag det. Konstnären bekräftar. Ludwig Wittgenstein har visat hur spelen och reglernas logiska grammatik tar gestalt i den livsform vi befolkar.

Stenarna bildar mönster på gågatan. De byter platser och har olika sinnliga kvaliteter. Anslaget mot underlaget blir olika. 15 kilo sten som faller har en naturlig aggressivitet. Det blir märken i betongplattorna. Stenarna kastas, eller stöts ibland med all kraft. Utmaningen och hårdheten vibrerar i köttet när stenarna slår ned bland eftermiddagens flanörer.

Duet with Honey

Jason Lim (Singapore)

Plats: Uppsala konstmuseum

Tid: 12 juni 18:00- ca 20:15

Jason Lim undersöker långsamhet och stillhet i en performance som pågår under mer än två timmar. Det rinner en stråle honung ur ett kärl som hänger ovanför honom. Långsamt rinner honungen över hans ansikte och vidare nedåt. Han balanserar sittande på en stol som står på tre uppochnedvända glas. Han söker ett tillstånd där han tappar kontrollen. Åskådare kan komma och gå som de vill. Lim har utfört verket tidigare. Det är som en ritual. Den hänvisar till urgamla traditioner där människor döps i honung för att skyddas mot livets smutsiga sidor. Verket har improviserade variationer. På väggen i hörnet mitt emot honom vissnar några löv långsamt och viker sig. Det uppstår en rumslig spänning mellan två stilla skeenden. Verket förankras i rummet och samspelar med föremål från slottets omgivningar.

Konstnären fann en snigel under en promenad strax innan föreställningen. Han kände att snigeln var festivalens vän. Därför fick den sitta på hans hand när han satte sig på stolen. En stråle rinner osynligt ner på konstnärens huvud. Man ser strålen men inte att det rinner. Allt är stilla, utom snigeln som ger sig av från konstnärens hand ner mot hans knä. Snigeln vänder sedan tillbaka till handen. Konstnären förenar sina händer så att snigeln kan krypa över till andra sidan och ned för andra benet där den stannar strax under knät. Efter två timmar har konstnären hunnit bli indränkt i honung. Han börjar röra sig och kliver sakta ned från stolen för att bli omhändertagen. Någon tvättar också snigeln och för den tillbaka ut i slottsbacken.

Prose Poetry

Makoto Maruyama (Japan)

Plats: Uppsala konstmuseum

Tid: 12 juni 19:00 -19:20

Makoto Maruyama använder sin kropp för att gestalta en poetisk sammanstötning med världen. Handlingen är verket. Konst är inte teorier. Under ett av festivalens samtal gjorde

konstnären ett statement. Han gick fram och klev upp på bordet. Han lät kroppen ta ordens plats.

Kanske låter han nu ta plats i konstvärlden genom sina spontana aktioner. Nu intar han scenen med en pinne i handen. Pinnen är en murken gren som han hittat utanför. När han använder den i en balansakt går den i två bitar. Den brister. Konstnären tar hand om båda bitarna. Så ber han publiken att följa honom. Som herden vallar sina får tar han oss ned för trapporna och ut i parken. Vi hamnar framför norra kastellet. Gustav Vasas försvarsverk byggdes av tegel från gamla kloster. Här fortsätter konstnären att hantera grenen. Han prövar den ömsom spant ömsom kelsjukt. Det växer en värld av möjligheter mellan mannen och pinnen. Ur kroppens skuggor träder relationer fram. De ristar mönster i mig. Underliga associationer dyker upp. Grenen är som en hastigt nedkastad linje i en krokistudie. Samtidigt är den en trollstav, en käpp som man kan stödja sig på, eller ett verktyg att undersöka mörka platser med, när man inte vågar använda handen. Referensen här skulle kunna vara konstvetaren Ernst Gombrich's berömda leksak. I meditationerna över sin gamla käpphäst trumpetade österrikaren/engelsmannen Gombrich den västerländska kulturens överlägsenhet. Men nu är det en ung japan som håller i staven. Han utmanar all tradition i en anarkistisk akt.

The Widow Station

Rakini Devi (Indien/Australien)

Plats: Uppsala konstmuseum

Tid: 12 juni 19:30- 20:00

Rakini Devi låter den indiska gudinnan Kali ta gestalt som Joan, en mytisk kvinnlig påve från 1200-talet. Rollen skapas av dräkt, kroppsmålning, hållning och beskrivning. Samma figur framträdde i domkyrkan som den sörjande Maria med Kristi kropp. Verket utmanar våra föreställningar om religion, kultur och genus. Den påvliga praktiken är övertygande. Publiken kan delta i ett rollspel. Några sitter och väntar på en lång bänk framför påvens tron. De väntar på audiens. Den börjar när påven ser på besökaren och tar slut när påven vänder bort sin blick. Då är det dags att lämna bänken, så att någon annan kan sätta sig i kön. I rummet gestaltas relationer av väntan, möte och avslutning. Mellan blickarna skapas en brännpunkt och en mätare av tiden.

En scenväxling placerar konstnären i en gammaldags rullstol. Kali har fått nya kläder. En spansk änka som rotar i sin väska. Hon finner en stor nål med tråd och börjar trä människohuvuden till ett halsband. Halsbandet är ett av Kalis kännetecken. Hon brukar också avbildas med sin make Shiva liggande död framför hennes fötter. Det finns en spansk sekt som kallas Kristi änkor som Devi anspelar på i det här verket. Hon gör färdigt halsbandet och viftar sig efteråt med en solfjäder som legat på golvet. Sedan rullar hon ut rakt igenom publiken som delar sig framför henne.

Red String

Jason Lim (Singapore) med SU-EN

Plats: Lyxsalighetens ö, Stadsträdgården/Stadsparken

Tid: 13 juni 10:00-12:00

Som ett vattenfall är Jasons grepp och handens rörelse är böljande. Verket undersöker tid och skeenden. Hur lång tid tar det att nysta ut en trådrulle? Vad har hänt med kroppen

under denna tid? Konceptet är utvecklat i Jason Lims soloprojekt, men här har han bjudit in SU-EN till samarbete.

SU-EN visar upp händernas disciplin, avbrotten, klibbigheten och handgreppet som en fokuserad mynning. De röda trådarna rullas ut från sina spolar. De upphör att vara produkter. Tråden syns inte, men bildar ett täcke och förvandlas till ett fenomen i naturen. Vackra flor, nästen, härvor, eller röda tecken blir det. Det är på förmiddagen av festivalens sista dag. Som en sammanfattning. Det är dags att se den röda tråden. Det är en process som avspeglar ett möte. I mötet mellan SU-EN och Jason Lim speglas hela festivalens intention. Att sätta samman och se vad som uppstår. Hur gestaltas friktion mellan konstnärerna och deras karaktärer i verket, i tolkningen i samspelet kring festivalens olika aktiviteter? Jag frågar om rytm och timing. Varför såg det ut som om SU-EN hade bråttom, medan Jason slappnade av och befann sig i handlingen? Det blev som en tävling. Tio tusen meter tråd. Att komma först, komma samtidigt, vara mest närvarande, göra det bäst och vackrast – några fraser som gestaltar den subtila spänningen i mötet mellan två konstnärer. Den ena gästar den andras verk. SU-EN har varit med en gång tidigare i detta verk, berättar Jason, och den gången var hon långsammare än han.

Pain of the Gods + Secret Skin (film)

Bastian Damascus & HEXENTRUPP

Plats: Museum Gustavianum, Anatomiska teatern

Tid: 13 juni 14:30-15:15 / 15:20-15:40

Karaktären Bastian Damascus är ett alter ego för Linus Raudsepp. I verket gestaltas aspekter av tro, välsignelser, svartkonst och hädelse. Formen är ceremoniell. Konstnären sörjer sin mamma. Hennes bild är med på ett fotografi som han håller upp. I Anatomiska teatern möter vi tre kroppar på oduktionsbordet. Kropparna behandlas som man gör med döda. De obduceras, tvättas, balsameras och smyckas av tysta tjänare. Ledaren pekar och instruerar betjänarna. Han gestikulerar, skrynkler och river blad ur en Bibel. När vi lämnar föreställningen får vi ett brunt kuvert. I mitt kuvert låg bland annat en utriven bibelsida. Texten är på tyska. När föreställningen är över töms anatomiska teaterns åskådarläktare. Det går väldigt långsamt. Trapporna är smala och branta. Vi ser ut som insekter som klättrar upp för väggarna. En kvinna är begeistrad. I trappan berättar hon om sin upplevelse. Konstverket visar västerlandets oförmåga. Förgäves försöker vi få saker att gå ihop. Men vi har förlorat oss själva. Därför stänger vi in andra i ritualer. - "Det handlar om smärta", säger Linus, "den smärta som gudarna åsamkar oss och den smärta vi ger gudarna".

Vi vallas ned för trapporna till ett utställningsrum. Där visas en film. Den slutar med att vi ser ett föl på väg att födas. Hästmammans födelsekanal öppnas och ett huvud sticker ut. Det skymms av mjölkiga hinnor. Men processen vänder. Fölet drar sig tillbaka in i mammas kropp. Skötets ringmuskel sluter sig.

Being Landscape – Dedicated to Carolus Linnaeus

Miloš Šejn (Tjeckien)

Plats: Uppsala konstmuseum

Tid: 13 juni 16:45-17:15

Utställning: 16 juni - 29 augusti 2010

Historien, materialen, biblioteken och arkiven transformerar tingen och ger dem nya betydelser. Miloš Šejn tar fasta på den fysiska känslan av materia. I rummet står ett vackert skrivbord. Det är en forskares kontor. Alla tecken tyder på att mannen som sitter här är framgångsrik. Intarsian, mikroskopet som kopplas upp mot en projektor, en slimmad laptop. Som i en dröm blandas det stilfulla ämbetsrummet med forskarens material. Ett träd i storm projiceras på väggen och blandas med bilder ur gamla fotoalbum. En väldig avbruten gren står i ett hörn.

Konstnären sitter och granskar blad. Anteckningarna gör han med rödkrita direkt på bladen. Han börjar röra sig i rummet som en excentrisk trädgårdsmästare. Han sysslar med växterna. De får vatten och placeras ut längs de vita väggarna. Jag står bland svettiga människor som tänjer sig för att se. Vi är som en flock djur fångade i en glänta. Vi är mitt i konstnärens privata sfär eller i hans dröm.

Sedan börjar han pressa sönder växterna mot väggen så att de lämnar avtryck. Han har rödkritan i handen. Linjerna blir som sprickor eller rottrådar som sprider sig över den vita ytan. Konstnären rör sig runt hela rummet på detta sätt. På väggen bakom skrivbordet kulminerar akten. Konstnären tränger hela kroppen mot väggen. I en krampryckning ritas armen de sista försöken att tränga igenom den vita kubens skinn.

Detta sätter punkt för Friktioner 2010. Spåren efter akten lämnas som en installation på museet under sommaren.